

Kas sul QR-koodi lugeja on?

Oleme veebis
kullamaa.edu.ee

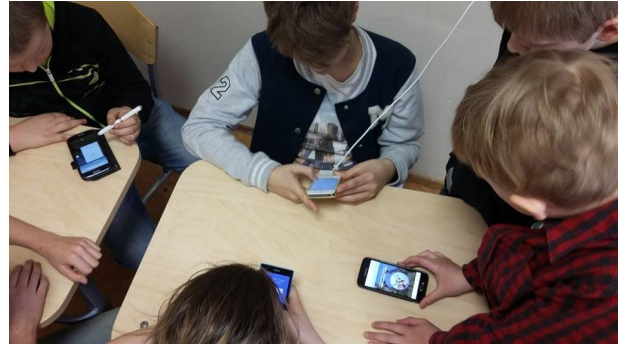
DIGIAJASTU KOOL

Nutiseadmed on igas kodus sama tavaline asi kui telekas või raadio. Ema-isa ei oska oma last teisiti ettegi kujutada kui ainult telefoni näppides või tääbi muljedes. Koolis on sama pilt—vahetunnis käib elav vestlus—

laigitakse, tsätitakse, ollakse niisama messindzeris, mängitakse Hearthstone'i või Growtonia't.

Tunnis me suhtleme interneti vahendusel ning õigeid vastuseid kontrollime QR-koodiga.

STUDENTS, GO TO:

quizlet.live

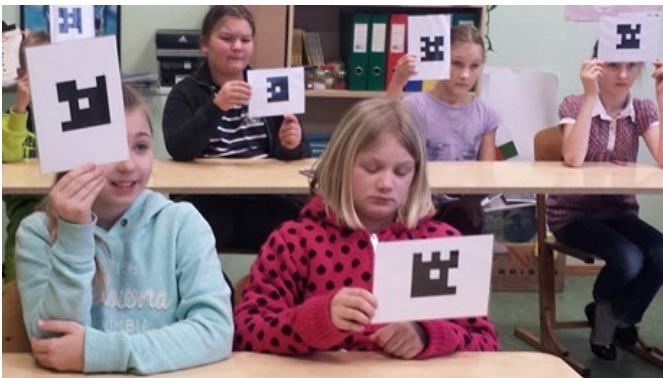
JOIN CODE:

7 7 6 - 5 8 3

Cre

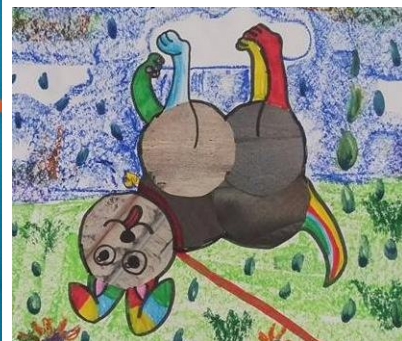
Click a

Sandaal
Lorena
Mohammed
Virdžinja
Anneli R
Eneken
Anita L
Terel23 R
Elen
Ceitlin
Rasmus

Loovust jagub kõikjale

Käeline tegevus ei piirdu meil ainult põialde trenniga, need kaunid pildid on valminud e-vabalt.

Kui palju on neid koole, kes saavad kelkida oma majast võrsunud kuulsa režissööriga?

Kuulsus on raske koorem kanda tõesti. Meenub aastate tagune olukord seriaali “Ühikarotid” tegelaste ja Kullamaa Keskkooli mudilaste kohtumisõhtult, kus räägiti maast ja ilmast, seriaali tegemise röömudest ja valudest, sai tehtud selfisid ja grupipildikesi. Õhtu kokkuvõtteks päris klassijuhataja X lastelt, mis mulje iidolid siis jätsid? Vaimustusevärinad ei tahtnud kuidagi raugeda, kuni jõudis järg veidi skeptilisema isendini, kelle jaoks jäi lõpuni arusaamatuks, millist rolli etendas seriaalis see veidi kogukam ja kiilakas Ühikarott (*Ergo*). Noh, see tundmatu nägu, kes nende tuntud nägude kõrval kõige rohkem vahutas... Niipalju siis kuulsusest.

Kui tihti sulle kooliaeg meelde tuleb?

Ikka meenub vahel. Vast üks pikantsematest vana armsa kooliga seonduvatest lugudest on mind aastaid süstemaatiliselt jälitav õudusunenägu matemaatika lõpueksamist, mis on mul seal unenäos loomulikult sooritamata. Vaatan õudusega paberi peal olevaid numbreid nagu veterinaar kosmosesüstiku juhtimispuhli avakosmoses.

Mitmenda lennu vilistlane sa oled?

Äkki 18? Neid lende on mul erinevates koolides olnud mitmeid. Kursusnumbrid ja inimesed on erinevad, aga mulle tundub, et neid ühendab üks iseärasus – individualism, isepäisus, ühtsustunde puudumine. Ilmselt vaidleks klassikaaslased mulle vastu. Aga sarnast kambavaimu, nagu oli klass vanematel või noorematel, polnud meie noortel kuni lõpuaktuseni. Olid klassisisesed gängid ja grupeeringud, mis ajapikku modifitseerusid, vastavalt fassaadi, moraali või kodukoha sobivusele. Aga miskit imetabast kooris määgimist meil ei toimunud, meenuvad paar kiledahälset preilit ja üks ninatark noorhärä, aga laias plaanis käidi

omapead. Ärge saage valesti aru, klassis olid siiski väga sümpaatsed noored inimesed.

Millal sul tekkis huvi teatri ja näitlemise vastu?

Tegelesin kõigega, millega noor inimene eneseotsingute algaasis tegeleb – näitlemine, koorilaulmine, rahvatants, jõutrenn, kassetidiskod (!) jne. Juua ma ei osanud, kuigi pakuti. Kohe päris siiralt.

Miks see kaamera sulle nii kallis on?

Kaamera on kallis tõesti, maksab ühe korraliku keskmise pereauto raha. See tõttu mulle ka kallis, saab nii öelda küll.

Mulle meeldib loomiskirg—täiusliku kaadri, mõjusalt esitatud repliigi või lisaväärtust andva muusikapala sümbioos ehk tasakaalustatud terviku otsing. See on kaadri sisese ja välise kultuuri hetke-projektsioon, loomingulise koosluse ühisavaldus meid igapäevaselt

“Naabriplika” vallavanem, Ergo ja kirikuõpetaja.

puudutavate ühiskondlike või sotsiaalsete protsesside teemal. See on olukordade käsitus läbi kõverpeegli, viies vastuolulisused või absurdsusele kalduvad teemad loomingulise liialduse ja groteskini. See on samasugune vajadus väljendada meelsust, poolehoidu või protesti nagu mis iganes teine väljenduse vorm. Iga teleeetris olnud lugu peegeldab samaaegselt ka autori (autorite) isiklikku lugu, meelesisundit, tõekspidamisi või hirme. Autor on alasti. Samal ajal annab karakteriga hästi samastuv vaataja autorile võimaluse vaataja kinnisemates hingekambrites veidi ringi kolada ja sinna ehk isegi midagi idanema panna. Puudutada kaudselt, vaikimisi, ilma et vaataja end ohustatuna tunneks. Kokkuvõttes, ikka maailma paremaks tegemise pärast ma oma kalli kaameraga mässan. Armastuse, tasakaalukuse ja sallivuse nimel nikastamiseni. Ja kirega. Kui iga episoodi lõpus on vähemalt üks

inimene, kelle päev on meie poolt loodu tulemusel veidi päikselisem või siis pannud millegi üle juurdlema, on tööpäev igati õnnestunud.

Kas “Ühikarotid” oli su esimene seriaal? Mida ta andis sulle?

Ühikarotid õpetasid leidma tasakaalu ideaalide ja reaalse maailma vahel. Ütleme nii, et see projekt oli loominguline mürsikuiga, kus oli väga palju kära ja veidi vähem villa. Aga sai kirvemeetodil, ilma erilise enesekriitika ja täiesti vastutustundetu telepunkarina keskmist sõrme näidates ja röökides end telemaastikule raiuda. Ühikarotid on minu esimesed ja väga erilised beebid.

Kas meie olime ainsad õnnelikud, kes said ühikarottidega kohutada?

Te olite tõesti ainukesed. Rohkem ei kutsutud. Ilmselt olite ainukesed julged vabariigis.

Oma seriaalide kaudu oled sa me kõigi kodus sage külaline. Palju sul neid on?

“Ühikarotid”, “Kalevipojad”, “Romet ja Julia”, “Ment”, “Naabriplika”, “Keskea röömud”, “Padjaklubi”, “Kök”, “Varjudemaa”, “Doktor Silva”. Vist on kõik. Kõige armsam on “Varjudemaa”. Sest see on Kassikulla senitehtuist kõige keerukam, kõige aeganõudvam, kõige mitmekihilisem projekt. See puudutab mind väga, olenemata sellest, et olen ise olnud looja ja vormistaja. See lugu on hinges ja meeltes, mu kõige erilisem beebi.

Sa oled meid siin Kullamaal päris tihti aidanud. Kas see on kohustus, millest vilistlasel ei sobi keelduda?

Kui on aega, siis tulen ja aitan. Kohustustega on see lugu, et hea meelelega vedeleks niisama, aga mingi hetk hakkab keha kihelema ja seda mitte mustusest. Ma olen elamuste junkie, kuigi see diivanilt püsti saamine on vaevaline...

Osalesid meie kooli suures projektis “Laulud ja tantsud tähtedega” õhtujuhina. Mul oli võimalus lähedalt näha, kuidas sa proovides igat detaili märkasid, andsid soovitusi, tegid asju ümber—nagu lavastaksid oma seriaali.

Nautisid sa ka õpetajarolli meie suursündmusel “Öökool”?

Vastan ausalt. Ei nautinud. Olin hädas ja omadega päris laiali. Hüppasin teemalt teemale nagu skisofreeniline jänes erinevate metsatukade vahel. See igapäevase töö ja temaatika kompaktselt ja lastele arusaadavasse vormi panemine oli paganama keeruline. Jutuainest oli, enda jaoks tundus teema haarav ja põnev, aga vastu vaatasid tühjad ja tülpinud ilmed. Nõ eluliste situatsioonide lavastamine tõi noored küll elule tagasi, aga üldhinnang enda etteastele oli pigem mitterahuldav. Aga äärmiselt vajalik ja õpetlik kogemus. Kutsuge veel.

Ütle midagi praegustele noortele,

keda iseloomustab väga kõrge enesehinnang ja kõrged nõudmised neid teenindavatele inimestele, kuid ma ei näe erilist pingutamist oma kõrgete unelmate realiseerimiseks.

Isegi president ütleb, et tuleb suurelt mõelda. Kõrged nõudmised on OK, kui ollakse samaväärselt valmis panustama. Kui see kõrge nõudmine on pigem kehtestamislaadne ilming, siis on põhjust muretsemiseks. Kõik vajavad ruumi, vabadust ja võimalusi. Rivaliteet on paratamatu ja hoolimata valdkonna spetsiifikast peame end vahel kõrvutama või võistlema. Oluline on, et pürgimused ei muutuks eesmärgiks omaette ja kasvamine toimuks ka inimlikus plaanis. Kui

on ambitsioon, siis alusta algusest, kompa, nuusuta, taju ja koge, proovi aru saada valdkonna iseärasustest, inimestest ja mõttemustritest. Laamendamise ja kehtestamisega eriti kaugele ei jõua, vähemalt pikaajaliselt. Omanäolise ja ootustele vastava süsteemi loomiseks vajad kannatust, aega ja muidugi tahet ning paindlikkust. Miski ei käi üleöö.

Viimane küsimus—millega tegeleb Kassikuld? Nime järgi arvan, et see on sinu firma.

Kassikuld toodab teleseriaale, reklaame ja musavideoid. Täitsa minu firma tõesti.

Kunstiinimesed on seda võluvamad, mida vähem me nende eraelust teame.

Pool sajandit Kullamaa kooli

16. septembril 1966.a sai Kullamaal valmis uus koolimaja, tegevuse lõpetas Silla 8-klassiline Kool ning tegevust alustas Kullamaa 8-klassiline Kool. Esimeseks direktoriks oli **Viktor Topper**, kes oligi koolihoone ehitamise initsiaatoriks ja organiseerijaks. Ta soovis, et Kullamaale rajataks keskkool ning sellega jõudis ta ka alustada. Kahjuks ei näinud ta oma soovi täitumist. Keskkool Kullamaale siiski tuli ning alates 1976. aastast on võimalik siin keskharidust omandada. Käesoleval aastal tähistame kooli 50. sünnipäeva koos vilistlastega 11. juunil ning ülejäänud kooliperega 16. septembril.

Käesoleval õppeaastal õpib Kullamaa koolis 127 õpilast ning neid õpetab 25 õpetajat. Hiljagaegadel õppis koolis ligi 400 õpilast (369 õpilast 1979. aastal). Viimastel aastatel on õpilaste arv jõudsalt vähenenud, ilmselt on see olnud tingitud sellest, et rahvaarv piirkonnas on ka pidevas languses. Vaatamata sellele oleme suutnud säilitada oma kooli, ka keskkooli. Kool kestab seni, kuni jätkub õpilasi ja kuni kogukond oma koolist hoolib.

Lisaks kooli tähtsatele daatumitele on asjakohane meenutada ka paari koolimeest, kel samuti sel aastal vääriiline tähtpäev olnuks: kooli esimesel direktoril Viktor Topperil möödus sünnist 80 ja õpetaja Erich Johannes Altmäel 100 aastat.

Viktor Topper sündis 27.04.1936 Pihkva oblasti Strugi-Krasnenski rajoonis töölisperekonna neljanda lapsena. Eestis alustas Viktor kooliteed Martna 7-klassilises Koolis ja jätkas õpinguid Haapsalu Pedagoogilises Koolis. Noore õpetajana

alustas Viktor kooliteed Martna 7-klassilises Koolis 1955. aasta sügisel, hiljem töötas ta Koluvere alaealiste laste koloonias kehalise kasvatuses instruktoriga, hiljem kaadri inspektorina. 1960. aastal asus ta õppima Tartu Riikliku Ülikooli õigusteaduskonnas, mille lõpetas 1964. aastal. Alates 1962. aastast töötas Viktor Topper Silla 8-klassilise Kooli direktorina ning alates 1966. aastast kuni 1974. aastani Kullamaa 8-klassilise Kooli direktorina. Viktor Topper abiellus 1959. aastal Tiia Ollikuga ning nende perre sündis 3 last: tütar Marge, ning pojad Rein ja Marek. Viktori suureks hobiks oli muusika, ta laulis hästi, mängis kitarril, klaveril, akordionil ja kontrabassi, osales koos teiste koolidirektoritega ansambli töös. Ta oli kirglik jahi- ja kalamees. Viktor Topper suri 1974. aastal 38 aastaseks.

Huvijuhi mõtisklused

Järgmisel õppeaastal on “Laulud ja tantsud tähtedega” suurem kui eales varem. Praegu käivad ruumiotsingud. Plaanin kaasata ka oma koolikaaslast Viljandi kultuuriaakadeemiast. Tuleb ka II Kullamaa kihelkonna tantsupäev. Ehk on lootust välja tulla ka õpetajate tantsurühmaga.

Elevust toob juurde vabatahtlik Saksamaalt. Unustan, et ta elavdab koolielu nii õpilastel kui õpetajatel.

Oma tehnikast tunneme puudust, praegu sõltume k/m võimalustest. Unistan korralikust kaamerast, millega kooli sündmused salvestada. Olen tänulik prk Salumaale, kes praegu tegeleb meie sündmuste üles võtmisega.

Muresid on ka, aga need jäävad pigem suhtekorralduse valdkonda..

Täna kõik neid kollege, kes on mõistnud, et noorsootööd tehakse noortega ja noortele. Ma ei tee midagi üksinda, vaid koos õpilastega, kes nagu sipelgad mu ümber toimetavad. Teeme koos ilusaid asju ja siis mu süda on rahul. **R Gilden**

Erich Johannes Altmäe sündis 12.04.

1916. aastal Kullamaal Vanaveski talus. Kooli läks ta 6-aastaselt ning õppis Silla koolis 1929. aastani. Peale seda läks õppima Läänemaa Õpetajate Seminari Uuemõisas. Õpetajana töötas Erich Johannes Altmäe Taeblass 1935-1936, Kernus 1936 -1939, Eesti Vabariigi Sõjakoolis 1939-1940, Hageri Mittetäielikus Keskkoolis 1943.1945 (direktorina), Taheva 8-klassilises Koolis 1957-1960, alates 1960. aastast Silla 8-klassilises Koolis ja hiljem Kullamaa 8-klassilises Koolis. Koolis õpetas ta erinevaid aineid: muusikat, kehalist kasvatust, matemaatikat, vene keelt, usuõpetust jne. Ta oli väsimatu ansambli, laulu- ja pasunakoori organiseerija. Erich Johannes Altmäe suri 6.03 2004. aastal.

Kuigi 50 aastat pole ühele koolile väga suur vanus, on selle aja jooksul siin kas õpilase või õpetajana ühe osakese oma elust mööda saatnud paljud ja paljud tublid inimesed. Igaüks neist on selle maja ja kooli ajalukku oma jälje jätnud. Tänu neile kõigile! **Meelis Välis, Kullamaa Keskkooli direktor**

Raili Leesalu ettevõtmisel ja tänu tema tutvustele Võrumaaga õnnestus minul ja mõnel meie kooli õpilasel 1996. a koos Võru õpilastega ära käia Inglismaal. Sõitsime bussiga 3 päeva sinna ja 3 päeva tagasi, Nägime ära Londoni tähtsamad asjad ning sõitsime kaugemalegi, ööbisime peredes.

20 aastat hiljem on meie reisi sihtpunkt sama, kuid ometi on kõik täiesti teistsugune.

Tiina and all the other former students, I'm terribly sorry that you missed the London trip.

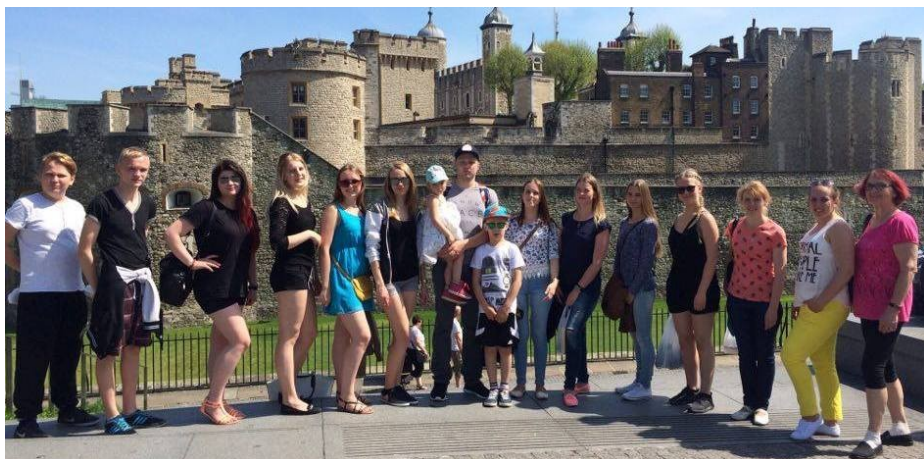
Tänu **Riina Gildeni** ettevõtlikkusele sai teoks mu suur unistus— näidata õpilastele Londonit. Paraku oli me grupp küll tibatilluke, vaid 16 hinge, pealegi oli see planeeritud 12. kl lõpu-ekskursiooniks. Kuuest lõpetajast sai osaleda 3, ikkagi pool klassi. Ma unistan, et kunagi on riiklikus õppekavas ühe kohustusliku nõudena sees ka väljasõit Londonisse ja see on omavalitsuse ning riigi garanteerida (Think big!). **H. Mäe**

Londonis olime 6.-9. mai. Kuigi reis polnud väga pikk, nägime palju, kõndisime palju (48 km kahe päevaga) ja olime väga väsinud lõpuks. Londonisse jõudsime reede hilisõhtul. Peale hotelli jõudmist käisime kiiresti poes, kuna enamusel olid kõhud pikast reisist tühjad. Järgmist päeva alustasime hotellis hommikusöögiga. Seejärel kõndisime **Westminster Abbey** poole, vaatasime eemalt ja tegime pilte, sinna läksime sisse järgmisel päeval, kui oli Thomas Ospitali orelikontsert, kuulasime Bachi ja Liszti. Samal ajal puurisime pilkudega selle ukhe kiriku sisemust, mõelda vaid- kuningad ja kuningannad on kord samas hoones liikunud ja nüüd meie ka. Seda tunnet ei saa pildistada. Laupäeval käisime veel **Buckinghami palee** juures, et vahtkonna vahetust vaadata. Sinna liikudes möödusime ka **parlamendihoonest** ja **Big Beni** kellatornist ja ka kuninglikest tallidest. Palee väravate lähedale me ei saa-

jättis sügava mulje, eriti prints Edwardi ja prints Richardi magamistuba. Õudne oli mõelda, et nende poiste enda onu Richard III nad ilmselt

tappa lasi, et ise troonile saada. Nägime ka seda treppi, mille alla kiristu sisse olid poiste surnukehad peidetud. Richard III enda luud leiti aga üsna hiljuti alles, 2012. aastal ühe autoparkla alt Londonis. Toweris veetsime päris mitu tundi. Enne Towerit põikasime sisse ka **Püha Pauluse katedraali**, ülesse kupli alla ei saanud küll ronida, aga vaatasime niisama ringi ja kes tahtis, sai küünla põlema panna. Pühapäeva lõpetasime soliidset **Trafalgari väljakul**, kus me ka eelmisel päeval olime jalutanud ja pildistanud ning käisime tiiru ka **Rahvusgaleriis**. Enne hotellis maandumist otsisime üles **Oxfordi tänavat**. Seal oli meil paar tundi vaba aega, et poodides käia, loomulikult ei jäänud küllastamata ka **Primark**, kuulus ostukeskus. Rain ja Margo käisid *shoppamise* asemel rockkontserdi moodi jumalateenistusel ühes kirikus, güdiks oli neil Raini õde Gerly, kes elab ja töötab Londonis. Paar sõitu tegime ka punase **double-deckeriga**, sest mis Inglismaal käimine see muidu on, kui pole selle kahekordse bussiga sõitnud. Lennukisõit tagasi koju oli samuti väga värvikas, aga nendest juhtumistest seal me praegu ei räägi. Mõned meist proovisid ikka ka inglase leitud, **fish and chips**, ära. Olevat väga maitsev olnud. Ma lähen kindlasti Londonisse veel tagasi. **Anita Lipu (8. kl)**

nud, kuna seal oli liiga palju inimesi, seepärast jäime lihtsalt tee äärde. Palee juures veetsime tunnikese. Puhkasime natuke aega **Hyde parkis** ja siis hakkasime **Madame Tussauds'** vahakujude muuseumi poole kõndima. Sinna oli päris pikk maa, kohale jõudes olid kõik väsinud. Madame Tussauds' oli väga võimas, kõik tegid palju pilte, seal oli võimalus ka käia 4D kinos. Peale muuseumit kõndisime hotelli tagasi. Järgmisel päeval võtsime sihtpunktiks **Tower of Londoni**. Seal nägime nii kroonijuvee, piinakambreid kui ka raudrüüde ja relvade näitust **White Tower-is**. **Bloody Tower**

Anita ja Britta Buckinghami lossi juures.

